

Mirila elverskoven ved Ravnsborg

Det er længe siden de første skovelfere kom til denne skov, som de kaldte Mirila. Skoven var ganske ung, da elverne kom hertil. Alle de store stærke træer, som før havde stået i den, havde menneskene fældet. Skoven havde ikke den pragt, som den engang havde.

Den lille gruppe skovelfere bestod af en Sylvia præst, to vogtere, nogle bønder, en tømmer, en smed og en læge. Disse slog sig ned nordvest for søen - længst væk fra Ravnsborg. De første mange år, havde skovelferne fred i Mirila, og de kunne tage sig af skoven. Men efter få år, begyndte nogle orkklaner at jage i området, og elverne måtte til tider forsvare sig. Året efter deres ankomst, led skovelferne et stort nederlag til en flok vildorker, der hærgede området. Sylvia så hvordan hendes kære elvere blev taget brutalt fra hende, og hun skabte en beskyttelse i denne skov. Hendes elvere var nu langt stærkere i skoven, og alle andre racer frygtede skoven. De få, som alligevel vovede sig ind i skoven, slap aldrig ud i live. Om det var elvernes pile eller træerne, som gjorde en ende på deres liv, ved ingen med sikkerhed. I mange år levede skovelferne fredeligt og uforstyrret i Mirila, hvor de hver dag takkede Sylvia for hendes gavmildhed og kærlighed til dem. De levede i fred og harmoni med naturen, og stille og roligt blev de flere og flere. En dag vendte en spejder tilbage og fortalte, at han i skoven havde set tre sortelfere. Sylvias præstinde Ilana ønskede, at disse elvere - trods deres mørke farve - skulle bydes velkomne i skoven og lære om Sylvia, hvis de skulle ønske at følge hende. Sortelferne tog glædeligt imod skovelfernes tilbud om at blive, men de forblev dog sorte som natten. Som tiden gik, kom flere sortelfere til, og de begyndte at være uenige om hvordan, de skulle leve. Sortelferne var ikke altid så forsigtige over for træerne, som skovelferne var det, og hvor skovelferne foretrak at lave huse af levende træer, ville sortelferne hellere fælde træerne og bygge huse lige som menneskerne gør det. Til sidst blev de to elverracer enige om, at bosætte sig på hver sin side af søen. Skovelferne mente nemlig ikke, de kunne tillade sig at smide sortelferne helt ud af skoven, når de i sin tid havde tilbudt dem at leve her. De havde også i forvejen kendt til sortelfernes levevis og holdninger til skoven. Sortelferne slog sig ned sydøst for søen. Sortelfernes ophold i skoven svækkede noget af Sylvias kraft, og stille og roligt vendte der orker tilbage til området. Skovelferne bad til Sylvia og ofrede gaver til hende. De fulgte hendes love og traditioner, men stadig svækkedes hendes velsignelse af skoven. Snart kunne alle andre gå direkte ind i elvernes skov.

Ravnsborg behøvede udvidelser, og som der kom flere og flere til området, blev mere af skoven fældet. Skoven, som før havde trukket sig over hele den nordlige side af søen, forsvandt nu ind til kun skovelfernes del nordvest for søen. Skovelferne indså nu, at Sylvias velsignelse helt var forsvundet, og mange af dem rejste længere ind i Talansar, i håbet om at finde mere sikkerhed der.

Men nogle få blev tilbage i Mirila for at beskytte den, da den stadig var en af Sylvias hellige skove. For at sikre denne hellige skovs beskyttelse i fremtiden, samlede alle Sylvias præster og vogtere i området deres kræfter, og velsignede en mægtig krystal i Sylvias navn. Denne krystal opnåede en sådan kraft, at den kunne skabe et uigennemtrængeligt skjold omkring skoven. Det siges endda, at krystallen har sådan en mægtig kraft fordi, præsterne og vogterne skænkede den en lille del af deres sjæl og deres livskraft. Krystallen blev kaldt Skovens Hjerte, og den blev placeret ved skovens hellige bøgetræ, som holdt sine blade vinteren igennem. Der blev velsignet fem mindre sten, som kunne åbne skjoldet, så folk kunne passere igennem det. Skovelferne vogtede Skovens Hjerte og de

fem sten, og i mange år frem fungerede dette perfekt. Med tiden blev skovelterne dog mindre forsigtige, og de små sten gik fra hånd til hånd. Dette resulterede i, at de til tider forsvandt og elvere var fanget uden for skjoldet ventende på en, som havde en sten med sig. Årene gik, og det skete en dag, at skovelterne fejlede i at bevogte Skovens Hjerte. Stenen blev taget fra dem, og skjoldet mistede al sin kraft. Sylvias hellige skov Mirila lå nu åben for alle og enhver. Elverne iværksatte straks en søgen efter deres hellige sten, men flere fuldmåner nåede at passere, før Skovens Hjerte igen befandt sig i Mirila. Hvem, der havde frataget skovelterne denne mægtige sten, kunne ingen finde ud af. Til skovelterne gru havde Skovens Hjerte mistet sin kraft, og skoldet omkring Mirila kunne stadig ikke beskytte elverne. I året 872 kontaktede ærkemageren Therkild den Sorte skovelterne, da han var i besiddelse af en skriftrulle, som kunne give Skovens Hjerte sin kraft tilbage og dermed genoprette Sylvias beskyttende skjold omkring skoven Mirila. Da der ingen magere var i Mirila, påtog skovelteren Erandur sig opgaven at genoprette skjoldet. Han havde til alle tider tjent Sylvia, og kaldte sig endda en af hendes vogtere. Efter et længere ritual til ære for Sylvia, lykkedes det Erandur at give Skovens Hjerte sin kraft tilbage, og dermed var skjoldet genoprettet. Problemet med de fem små stens forsvinden fortsatte stadig, og Erandur havde store problemer med at holde dem samlet. Da han året efter overdrog lederskabet af Mirila til præstinden Tiana, var der kun to sten tilbage i skoven. De to sten blev siden da passet ekstra meget på, og der blev indført nye regler for hvordan, de blev håndteret og fordelt. Men da det stadig ikke hjalp, udførte Tiana og elverne et ritual, som ændrede skjoldet, så skovelterne selv ikke behøvede at blive lukket ind. De kan frit gå ind, medens andre behøver en invitation. Skjoldet faldt dog igen. Denne gang kunne elverne ikke gøre noget. Therkild den sorte kom dem til hjælp og han fik skjoldet op igen. Dog blev ærkemagerens pris at de skulle bevogte en særlig farlig sten. Tallas stenen blev konstant søgt af folk med mørke hensigter, som angreb skoven. Derfor blev det både en velsignelse og en forbandelse, at han fik skjoldet op igen.

Skjoldet består den dag i dag og så vidt vides er Tallas stenen fortsat godt gemt i skoven.